

PSYCHOLOGICKÝ THRILLER

JSEM V KÓMATU.
NEVÍM, CO SE MI STALO.

OBČAS LŽU

ALICE FEENEY

PSYCHOLOGICKÝ THRILLER

JSEM V KÓMATU.
NEVÍM, CO SE MI STALO.

OBČAS LŽU

ALICE FEENEY

2019

Copyright © 2017 by Alice Feeney
Translation © 2019 by Dana Chodilová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *SOMETIMES I LIE*,
vydaného nakladatelstvím HarperCollinsPublishers Ltd. v Londýně 2017
přeložila Dana Chodilová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Karla Bedrlíková a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2019

ISBN 978-80-7498-317-7

Pro mého Daniela. A pro ni.

Jmenuji se Amber Reynoldsová. Měli byste o mně vědět tři věci:

1. Jsem v kómatu.
2. Manžel už mě nemiluje.
3. Občas lžu.

NYNÍ

Druhý svátek vánoční, prosinec 2016

Odjakživa miluju tu prázdnotu mezi spánkem a bděním. Pár vzácných vteřin polovědomí, než otevřete oči, kdy si dovolíte věřit, že vaše sny jsou skutečnost. Okamžik intenzivní radosti nebo bolesti, než se smysly zase dají do práce a prozradí vám, kdo, kde a co jste. Prozatím, jen ještě na vteřinku, si vychutnávám ten samoléčivý přelud, který mi dodává představu, že jsem kdokoli, jsem kdekoli, jsem milovaná.

Vycítím světlo za víčky a soustředím se na platinový kroužek na svém prstu. Připadá mi jaksi masivnější než dřív, jako by mě tížil. Ležím pod pokrývkou, tu vůni neznám. Jsem snad v hotelu? Vzpomínky na to, co se mi zdálo, blednou. Pokouším se je zadržet, pokouším se být někým jiným odněkud jinud, ale nejde to. Jsem to jenom já a jsem tady, a už tuším, že tady být nechci. Bolí mě končetiny a jsem tak unavená, že se mi nechce otvírat oči – teprve pak poznám, že to ani nejde.

Proletí mnou panika jako nápor ledového vzduchu. Nemůžu si vzpomenout, kde jsem ani jak jsem se sem dostala, ale vím, kdo jsem: *Jmenuju se Amber Reynoldsová, je mi pětatřicet let a jsem vdaná za Paula*. Opakuju si ty tři věci v hlavě, přidržuju se jich, jako by mě mohly zachránit, ale vím, že se nějaká část příběhu ztratila, posledních pár stránek je vytržených. Jakmile

složím vzpomínky jakžtakž dohromady, zatlačím je do pozadí, abych mohla uvažovat, cítit, snažím se v tom všem nějak vyznat. Jedna vzpomínka se ale odmítá poddat, propracovává se do popředí a já jí nechci věřit.

Do vědomí se mi prodere hučení nějakého přístroje, ukradne mi poslední střípky naděje a nechá mi jenom nechtěné vědomí, že jsem v nemocnici. Z toho sterilního pachu se mi chce zvracet. Nesnáším nemocnice. Sídli v nich smrt a bloudí jimi smutky a já sem nerada chodím i na návštěvu, natož si lehnout.

Předtím u mě byli nějací lidé, cizí lidé, teď si na to vzpomínám. Řekli slovo, které jsem se rozhodla radši neslyšet. Pamatuju si zmatek, zvýšené hlasy a strach, nejen svůj. Zkouším si toho vybavit víc, jenže hlava nespolupracuje. Stalo se něco hrozně zlého, ale nevzpomínám si co ani kdy.

Proč tu není on?

Je nebezpečné klást si otázku, když odpověď znáte.

Nemiluje mě.

Odložím tu myšlenku na později.

Slyším, jak se otvírají dveře. Kroky a po nich zas ticho, ale je zkažené, už ne čiré. Cítím vyčpělý cigaretový kouř, tužku škrábající po papíru po mé pravici. Nalevo ode mě někdo zakašle, jsou tedy dva. Cizí, neznámí lidé. Je mi chladněji než předtím, připadám si strašlivě malá. Takovou hrůzu jako teď jsem v životě nepoznala.

Kéž by tak někdo něco řekl.

„Co je zač?“ ozve se ženský hlas.

„Nevím. Chuděrka, je na hadry,“ odpoví jiná žena.

Už lituju, že něco řekly. Rozječím se:

Jsem Amber Reynoldsová! Rozhlasová moderátorka! Jak to, že mě neznáte?

Křičím to pořád dokola, ale ony si mě nevšímají, protože na venek mlčím. Zvenčí jsem nikdo a jsem bezejmenná.

Ráda bych viděla sama sebe, jak mě vidí ony. Ráda bych si sedla, natáhla se a dotkla se jich. Ráda bych zas něco cítila. Cokoli. Kohokoli. Ráda bych položila tisíc otázek. Myslím, že chci znát odpovědi. Zase řekly to slovo co předtím, to, které odmítám slyšet.

Odešly, zavřely za sebou dveře, ale to slovo nechaly tady, jsem s ním sama a už ho nemůžu ignorovat. Nedokážu otevřít oči. Nedokážu se pohnout. Nedokážu promluvit. To slovo probublává na povrch, exploduje a já vím, že je to pravda...

Kóma.

PŘEDTÍM

O týden dřív – pondělí 19. prosince 2016

Brzo ráno jsem se potmě vypravila dolů, opatrně a po špičkách, abych ho neprobudila. Všechno bylo na svém místě, a přesto mi připadalo, že něco chybí. Natáhla jsem si těžký zimní kabát a vydala se do kuchyně zahájit svou rutinní činnost. Začala jsem u zadních dveří a několikrát zmáčkla kliku, abych se ujistila, že je zamčeno.

Nahoru, dolů. Nahoru, dolů. Nahoru, dolů.

Zastavila jsem se před velkým oranžovým sporákem s rukama pozdvíženými jako dirigent, jako bych se chystala řídit impozantní orchestr plynových hořáků. Prsty provedly známé gesto, ukazováčky a prostředníčky se spojily s palci. Šeptala jsem si pro sebe, přitom přejížděla pohledem všechny knoflíky a číselníky, jestli jsou vypnuté. Kompletně jsem si to prošla třikrát, nehty o sebe ťukaly morseovku, které rozumím jen já sama. Jakmile jsem se přesvědčila, že je všechno v pořádku a zajištěné, vyšla jsem z kuchyně, chvilku postála na chodbě a zauvažovala, jestli se dnes náhodou nepotřebuju vrátit a zahájit celou proceduru nanovo. Nebylo třeba.

Přikradla jsem se po vrzající prkenné podlaze do předsíně, vzala si tašku a zkontrolovala obsah. Telefon. Peněženka. Klíče. Zavřela jsem ji, otevřela a prohlédla ji znova. Telefon. Peněženka.

Klíče. Potřetí jsem se ujistila cestou k předním dveřím. Zarazila jsem se před zrcadlem a v šoku zírala na ženskou, která na mě od tamtud hleděla. Tvář, snad kdysi hezká, dnes bych ji málem nepoznala. Směsice světla a tmy. Dlouhé černé řasy lemující velké zelené oči, pod nimi smutné temné stíny, nad nimi husté hnědé obočí. Kůže jako světlé plátno natažené na lících kostech. Vlasý hnědé, skoro až dočerna, rovné pramínky, lenivě se povalující po ramenou. Pročísala jsem si je prsty a gumičkou ze zápěstí je stáhla dozadu do ohonu. Rty se pootevřely, jako bych chtěla něco říct, ale vyšel ze mě jenom vzduch. Hleděla na mě tvář vhodná pro rozhlas.

Vzpomněla jsem si na čas a uvědomila si, že na mě vlak nepočká. Nerozloučila jsem se, ale čert to vem. Zhasla jsem světlo a vyšla z domu, třikrát jsem se ujistila, že jsou hlavní dveře zamčené, a vydala se po měsícem osvětlené zahradní stezce.

Bylo brzy ráno, ale já věděla, že stejně přijdu pozdě. Madeline už jistě sedí v kanceláři, noviny jsou přečtené, všechny zajímavosti vyzobané. Produkční už ty papírové mrtvoly prošacovaly, Madeline po nich začne štěkat a nutit je, aby jí sehnaly nejlepší rozhovory pro ranní vysílání. Taxíky se rozjedou, aby nabraly a přivezly nervózní a nepřipravené hosty. Každý den je jiný, a přece vládne naprostá rutina. Uplynulo už šest měsíců, co jsem nastoupila k týmu *Ráno u kávy*, a věci nejdou podle plánu. Spousta lidí by řekla, že mám snovou práci, ale sny můžou být i nočními můrami.

Zastavila jsem se ještě v hale koupit kafe pro sebe a pro kolegyni a vyšla po kamenných schodech do pátého patra. Výtahem nejedím. Než jsem vplula do kanceláře, nasadila jsem úsměv a připomněla si, že tohle umím nejlíp: měnit se podle očekávání lidí kolem sebe. Umím „kamarádku Amber“ nebo „manželku Amber“, ale teď nastal čas na „Amber z *Rána u kávy*“. Sehraju všechny role, které mi život přinese, znám všechny repliky, nacvičovala jsem si je hezky dlouho.

Slunce ještě ani pořádně nevyšlo, ale náš malý ženský tým se už shromáždil, přesně jak jsem si myslela. Tři mladé svěží produkční, poháněné kofeinem a ctižádostí, se skláněly nad svými stoly, obklopené hraničkami knih, starými scénáři a prázdnými hrnky bušily do klávesnic, jako by na tom závisely životy jejich koček. V koutě vzadu jsem viděla svítit lampu v Madelinině soukromé kanceláři. Posadila jsem se za stůl, pustila počítač a opětovala vřelé úsměvy a pozdravy. Lidé nejsou zrcadla, nevidí vás tak, jak se vidíte sami.

Madeline letos zlikvidovala tři osobní asistenty. Nikdo nevydržel dlouho, každého vyhodila. Já o vlastní kancelář nestojím a asistenta nepotřebuju, ráda sedím tady s ostatními. Židle vedle mě byla prázdná. Touhle dobou už tu obvykle sedává Jo. Dostala jsem strach, jestli se něco nestalo. Shlédla jsem na její chladnou kafe a donutila se odnést ho Madeline do kanceláře. Něco jako mírová ratolest.

Zastavila jsem se v otevřených dveřích jako upír, který čeká na pozvání. Kancelář má směšně malou, je to spíš upravená skříň, odmítá sedět s námi ostatními. Na falešné zdi si vyvěsila své zarámované fotky s různými celebritami a za stůl poličku s oceněními. Nevzhlédla. Prohlížela jsem si její nehezke krátké vlasy, šedé kořínky prosvítající pod černými štětinami. Několik brad, jedna na druhé, zbytek faldů naštěstí schovávaly černé pytlavé šaty. Lampa osvětlovala klávesnici, nad níž strnuly její prsty ověšené prsteny. Věděla jsem, že mě vidí.

„Říkala jsem si, že by se ti hodilo kafe.“ Zklamalo mě, jak obyčejně ta slova znějí, vymýšlela jsem je dlouho.

„Dej ho na stůl,“ nařídila mi a nespouštěla oči z monitoru.

Rádo se stalo.

V rohu prskal malý teplomet, horký vzduch čpící spáleninou se mi vinul kolem nohou a držel mě na místě. Přistihla jsem se, že zírám na mateřské znaménko na její tváři. To moje oči občas dělají, soustředí se na něčí nedokonalost a úplně zapomenou, že to ten člověk vnímá.

„Měla jsi pěkný víkend?“ odvážíla jsem se zeptat.

„Ještě nemám náladu se bavit,“ odsekla. A tak jsem ji nechala být.

Vrátila jsem se ke stolu a probrala si hraničku pošty, která se nasbírala od pátku: pár od pohledu příšerných románů, které si nikdy nepřečtu, pár dopisů od fanoušků a pozvánka na charitativní akci, ta mě upoutala. Upíjela jsem kafe a snila o tom, co bych si oblékla a koho vzala s sebou, kdybych tam šla. Vážně bych se měla víc věnovat charitě, jenom tak mít čas. Madeline je nejenom hlasem *Rána u kávy*, ale i tváří fondu Dítětem v krizi. To její spojení s největší dětskou charitativní organizací v zemi mi odjakživa připadalo absurdní. Děti nenávidí a vlastní nikdy neměla. Dokonce se ani nevдалa. Je v životě úplně sama, ale ne osamělá.

Probrala jsem poštu a přečetla si instruktáž k dnešnímu dopolednímu programu. Vždycky se hodí mít přehled, než to vypukne. Nemohla jsem najít červenou tužku, a tak jsem zamířila ke skříni s kancelářskými potřebami.

Zásoby někdo doplnil.

Podívala jsem se přes rameno a zase zpátky na úhledně srované police potřeb. Vzala jsem si plnou hrst lepicích papírků, do kapes jsem si nacpala červené tužky. Sebrala jsem všechny, zůstala jen prázdná krabice. Ostatní barvy jsem tam nechala. Nikdo nevzhlédl, když jsem se vracela ke stolu, neviděl, jak jsem si to všechno vysypala do zásuvky a zamkla ji.

Právě když jsem si začala dělat starosti, že se má jediná kamarádka dnes neobjeví, Jo vešla a usmála se na mě. Byla oblečená stejně jako vždycky, v džínsech a bílé blůze, jako by se nemohla rozloučit s devadesátkami. K tomu boty se sešlapanými podpatky, které údajně nenávidí, světlé vlasy vlhké deštěm. Posadila se ke stolu vedle toho mého, naproti ostatním produkčním.

„Promiň, že jdu pozdě,“ špitla. Nikdo kromě mě si jí nevšímal.

Poslední, kdo dorazil, byl Matthew, editor pořadu. Nic nového pod sluncem. Upnuté plátěné kalhoty se napínaly ve švech, spuštěné na bocích pod pneumatikou v pase. Na své dlouhé nohy je měl trochu krátké, odhalovaly pestré ponožky nad lesklými hnědými botami. Bez pozdravu zamířil přímo k úhledně uklizenému psacímu stolu u okna. Nikdy nepochopím, proč tým žen vysílající pořad pro ženy řídí muž. Na druhou stranu, tenhle muž zariskoval a dal mi práci, když má předchůdkyně zničehonic odešla, takže bych mu měla být vděčná.

„Matthewe, mohl bys za mnou laskavě zajít, když už jsi konečně tady?“ ozvala se Madeline z druhé strany místnosti.

„A to si myslel, že už to dneska ráno nemůže být horší,“ zapsptala Jo. „Pořád platí, že si po práci skočíme na skleničku?“

Přikývla jsem. Ulevilo se mi, že nemíní po vysílání zase hned zmizet.

Sledovaly jsme Matthewa, jak popadl poznámky a pospíchal do Madelininy kanceláře, až mu pestrý plášť zavál u boků, jako by chtěl vzlétnout. Za pár chvil se zase přihnul zpátky, brunátný a nervózní.

„Radši už půjdeme do studia,“ přerušila Jo moje myšlenky. Znělo to rozumně, za deset minut mělo začít vysílání.

„Podívám se, jestli je Její Veličenstvo připraveno,“ odpověděla jsem a potěšilo mě, že se Jo usmála. Zachytila jsem Matthewův pohled, povytáhl úhledně klenuté obočí. Neměla jsem to říkat nahlas.

Minutová ručička se blížila k celé a všichni se přesunuli na svá místa. Madeline a já do studia, usadit se na ztemnělé ústřední pódium. Jsme jako dvě naprosto nesourodá zvířata omylem umístěná do jednoho výběhu, Jo a zbytek produkčních nás sleduje skrz obrovské skleněné okno z bezpečí zvukotěsné kabiny. Mají tam jasno a hluk, milion různobarevných tlačítek, vypadají strašlivě složitá na tu jednoduchou práci, kterou děláme – zpovídáme lidi a předstíráme, že nás to těší. Naproti tomu

u nás ve studiu vládne přítmí a nepříjemné ticho. Jen stůl, pár židlí a mikrofonů. Usadily jsme se s Madeline, mlčky se navzájem ignorovaly a čekaly, až se rozsvítí červené světlo a začne první dějství.

„Dobré ráno, vítejte u pondělního vydání *Rána u kávy*, tady Madeline Frostová. V dnešním pořadu máme jako hosta autorku bestsellerů E. B. Knightovou, ale ještě předtím budeme diskutovat o rostoucím počtu žen – živitelek rodin. Téma dnešní telefonické ankety zní: fiktivní přátelé. Měli jste nějakého takového kamaráda jako děti? Možná ho máte pořád...“

Znamý tón jejího „vysílacího“ hlasu mě zklidnil, přepnula jsem na autopilota a čekala, až na mě dojde řada. Napadlo mě, jestli je už Paul vzhůru. Poslední dobou není ve své kůži, dlouho do noci trčí ve své spisovatelské boudě a do postele chodí těsně předtím, než já vstávám, pokud vůbec. Té své boudě říká s oblibou srub. Já radši nazývám věci pravými jmény.

Jednou jsme s E. B. Knightovou strávili večer, bylo to tehdy, když Paulovi vyšla první kniha. Od té doby už uplynulo pět let, stalo se to nedlouho potom, co jsme se seznámili. Já byla v té době televizní reportérka. Místní zprávy, žádná velká sláva. Ale když se vídáte na obrazovce, nutí vás to dbát na vlastní vzhled, to v rádiu neplatí. Byla jsem tehdy štíhlá, neuměla jsem vařit, neměla jsem ostatně pro koho a nechtělo se mi namáhat jen pro sebe. Kromě toho jsem v jednom kuse pracovala, většinou jsem točila příspěvky o výmolech na cestách nebo o krádežích olověných krytin z kostelních střech. Až jednoho dne zasáhla šťastná náhoda. Naše reportérka, která se věnovala showbyznysu, onemocněla a mě poslali vyzpovídat nového slibného autora místo ní. Dokonce jsem ani nečetla jeho knihu. Měla jsem kocovinu a vztek, že mám dělat práci za někoho jiného, což se okamžitě změnilo, jakmile vešel do místnosti.

Paulův nakladatel na ten rozhovor rezervoval apartmá v Ritzu. Působilo to jako jeviště a já si připadala jako herečka, která

se nenaučila text. Pamatuju si ten pocit, že na to nestačím, ale sotva se posadil do křesla naproti mně, všimla jsem si, že je ještě nervóznější. Bylo to jeho první televizní interview, a mně se nějak povedlo ho rozmluvit. Po rozhovoru mě požádal o vizitku a já v tom vůbec nic nehledala, ale můj kameraman celou cestu k autu nadšeně básnil o „chemii“ mezi námi. Ještě ten večer mi Paul zavolal a já se cítila jako školačka. Povíдали jsme si úplně přirozeně, jako bychom se znali už dlouho. Řekl, že příští týden má jít na předávání knižních cen a nemá doprovod. Jestli bych prý nemohla jít s ním. Mohla jsem. Seděli jsme u jednoho stolu s E. B. Knightovou, byla to večere se živoucí legendou a naprosto nezapomenutelné první rande. Spisovatelka nám připadala okouzlující, chytrá a vtipná. Od chvíle, kdy jsem zjistila, že bude hostem v našem pořadu, jsem se těšila, že se s ní znovu setkám.

„Ráda vás vidím,“ oslovila jsem ji, jakmile ji přivedli do studia.

„Já vás taky,“ opáčila a usadila se. Zřejmě mě nepoznala. Jsem snadno zapomenutelná.

Drobný čtyřiaosmdesátiletý obličej rámovalo typické bílé mikádo. Byla bezvadně upravená, dokonce i vrásky měla úhledně naaranžované. Působila křehce, ale mozek jí pracoval bystře a rychle. Tváře zružověly, pozorné modré oči putovaly po studiu, než se zahleděly na zvolený cíl. Vřele se usmála na Madeline, jako by se setkala s nějakým hrdinou. Hosté to občas dělají. Vlastně mi to ani nevadí.

Po vysílání jsme se všichni přesunuli do konferenční místnosti na zhodnocení pořadu. Posadili jsme se a čekali na Madeline. Všichni zmlkli, když konečně dorazila. Matthew začal procházet jednotlivé příspěvky – co vyšlo dobře, co ne. Madeline se netvářila spokojeně, mračila se, jako by jí uletěly včely. My ostatní jsme mlčeli a já se zase zamyslela. *Třpyť se, třpyť se, hvězdičko...*

Madeline se zakabonila.

Přemýšlím, kdo vlastně jsi.

Zamlaskala a protočila panenky.

Tak vysoko nad světem...

Když už Madeline docházela nevyslovená kritika, tým se zvedl a začal se trousit ven.

Jak diamant na nebi.

„Amber, můžu si s tebou promluvit?“ vytrhl mě ze zasnění Matthew. Řekl to tak, že jsem neměla na vybranou. Zavřel dveře a já si zase sedla a pátrala mu ve tváři po nějakém vodítku. Jako obvykle byla nečitelná, bez emocí, člověk by na něm nepoznal, ani kdyby mu právě umřela matka. Vzal si z talířku pro hosty sušenku a pobídl mě, ať si taky posloužím. Zavrtěla jsem hlavou. Když se chce Matthew vyjádřit, dává si na tom záležet. Pokusil se na mě usmát, ale zjistil, že je to moc pracné, a tak se radši zakousl do sušenky. Pár drobků se mu zachytilo na tenkých rtech, párkrát se pootevřely a zase zavřely, jak se snažil najít správná slova.

„No, můžu začít zeširoka, ptát se, jak se máš, a tvářit se, že mě to zajímá. Nebo přejdu přímo k věci,“ spustil. Žaludek se mi zauzloval strachem.

„Do toho,“ pobídla jsem ho, i když bych ho nejradši zarazila.

„Jak je to teď mezi tebou a Madeline?“ zeptal se a zase si kousl.

„Jako obvykle, nesnáší mě,“ vyhrkla jsem zbytečně rychle. Teď jsem si pro změnu já vyzkoušela falešný úsměv, i s visačkou, abych ho mohla zase vrátit.

„Ano, to je pravda, a v tom je problém.“ Nemělo by mě to překvapovat, a stejně překvapovalo. „Já vím, že ti neusnadnila život, když jsi k nám nastoupila. Ale pro ni je to taky těžké, přizpůsobit se ti. Připadá mi, že se napětí mezi vámi nezmírňuje. Možná si myslíš, že to lidi nevycítí, jenomže je to znát. Pro pořad a pro zbytek týmu je důležité, aby mezi námi fungovala chemie.“ Hleděl na mě a čekal na odpověď, ale já nevěděla, co říct. „Myslíš, že bys mohla na vašem vztahu zapracovat?“

„No, můžu to zkusit...“

„Fajn. Neuvedomil jsem si, jak moc je nespokojená, až do dneška. Dala mi takové ultimátum.“ Odmlčel se a odkašlal si, teprve pak pokračoval. „Chce, abych tě nahradil někým jiným.“

Čekala jsem, co ještě řekne, ale mlčel. Jeho slova mezi námi visela ve vzduchu a já se jim snažila porozumět.

„Vyhazuješ mě?“

„Ne!“ namítl, ale jeho tvář prozrazovala něco jiného, zatímco vymýšlel, co říct. Spojil ruce před hrudí dlaněmi k sobě, dotýkaly se jenom špičky prstů, připomínaly kostelní věž nebo vlažnou modlitbu. „No, aspoň zatím ne. Dám ti čas do Nového roku, abys na tom zapracovala. Je mi líto, že se to děje zrovna kolem Vánoc, Amber.“ S námahou rozpletl dlouhé nohy a od táhl se ode mě tak daleko, jak mu židle dovolovala. Pusa se mu zkroutila sama od sebe, jako by ochutnal něco vážně hnusného, a čekal, co já na to. Nevěděla jsem, co říct. Někdy si myslím, že je lepší neříkat nic, ticho se aspoň nedá nesprávně vyložit. „Jsi skvělá, máme tě rádi, ale musíš pochopit, že *Ráno u kávy*, to je Madeline, dělá to už dvacet let. Je mi líto, ale kdybych si musel vybrat mezi vámi dvěma, mám svázané ruce.“